

DENÍK HASIČE

Středa 24. 6. 2021

Sedím teď na své židli v naší hasičské stanici. Za chvíli mi končí služba a půjdu domů. Dnes jsme měli zásah u dopravní nehody. Řidič bílého auta spěchal do práce, a když předjížděl auto jedoucí před ním, nevyšiml si dodávky, která jela v druhém pruhu. Naštěstí se nikomu nic vážného nestalo. Každá taková nehoda ale poznamená řidiče, a také dopravní situaci.

Čtvrtek 25. 6. 2021

Když jsem se včera večer vrátil, děti už spaly. Manželka uvařila skvělou večeři, svíčkovou na smetaně. Mám moc rád naše společné večery, když si povídáme. Seznámili jsme se na střední škole. Už tehdy jsem věděl, že si ji jednou vezmu. Spolu jsme pak měli dvě děti, Petříka a Marušku. Dnešní den byl jako každý jiný. Děti šly ráno do školy a já jsem měl dnes volno. Šel jsem si zaběhat, a pak jsem se pustil na zahradě do sekání trávy.

Pátek 26. 6. 2021

Dnes jsem měl službu už od rána. Můj kolega Jan mě vítal s připraveným čajem. Vypadalo to jako další klidný den. Po obědě se však obloha z ničeho nic zatáhla. Během sekundy se vše změnilo. Všichni jsme utíkali k oknu. Vypadalo to, jako by se všechn vzduch, co je kolem nás, začal sbírat a rázem nemilostivě s sebou tahal vše, na co narazil. To se pak dostalo do velikého víru. Bylo to tornádo. Nikdy jsem ho na vlastní oči neviděl. Vzniklo jen kousek od nás v místech, kde jsou rodinné domy. Nedokázal jsem si představit, že by s sebou vtáhlo člověka. Najednou se rozezněla siréna. Rychle jsme se připravili na výjezd. Byl to divný pocit, vůbec jsme nevěděli, co od tornáda čekat, a hlavně bylo úplně nepředvídatelné a nedalo se ovládat. Vzduchem začaly lítat střechy, cihly, okna, dveře, praskalo sklo. Vypadalo to, jako by si přírodní jevy začaly dělat na zemi co chtějí. Bylo slyšet štěkání psů a výkřiky zděšených lidí. V hlavě jsem přemýšlel, jestli je má rodina v pořádku.

Naše auto jsme museli nechat na kraji vesnice, protože cesta byla úplně neprůjezdná. Spolu s námi přijeli také záchranáři. Nejdříve jsme vytáhli motorovou pilu a páčidla. Vesnici, kterou jsem znal od malička, jsem najednou nepoznával. Museli jsme jednat rychle, protože šlo o minuty. Snažili jsme se umožnit průchod a pomáhat zraněným se do bezpečí. Museli jsme se rozdělit. Slyšel jsem malého chlapce uvíznutého pod troskami domu, jak volá o pomoc. V jeho obličejí byl vidět strach a vyčerpání. Podařilo se mi ho dostat do bezpečí. Úplně mi připomněl našeho Pét'u. Se svou rodinou jsme se nemohl spojit. Byl to hrozný pocit. Telefony nefungovaly, s kolegy jsme se domlouvali jen pomocí vysílačky.

Naštěstí mi kolega Honza, který bydlí hned vedle nás, potvrdil, že spojil se svou ženou a že jsou naše rodiny v pořádku.

Tato situace mě opravdu hluboce poznamenala. Došlo mi, že opravdovou hodnotu si člověk uvědomí, až když o danou věc přijde. Tornádu u nás, v Česku, nikdo nečekal. Být hasičem je velmi náročné, ale ten pocit, když někomu pomůžete, je nepopsatelný.

Čeká nás tady ještě hodně práce. Tornádo pominulo, ale následky jsou ničivé. Vše, co tady lidé budovali je najednou pryč. Když ale budeme odvážní, dokážeme to. **Odvaha neznamena, že se nebojíme. Odvaha znamená, že jdeme dál, i když se bojíme.**